

ΑΓΓΡΟΣΑ ΔΙΑΒΑΣΩ

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ !

Ο περιβόητος Πουλαγιέ. Η επίκλησή του. Το πάθημα του Άστυνομικού Διευθυντού Παρισίων. Ένα τομήμα κωμωδίας. Στο μέγαρο της πριγκιπισίας της Λωρζίνης. Ένα ιπποκίτατο γράμμα. Η δημοτικότητα του λωποδύτου. Μέσα στο λεωφορείο. Ο αύστηρος συνταξιδιώτης. Πώς την έπαθε ο άρχιεπίσκοπος Βρυξελλών κλπ.

Η καταληκτικότερη λωποδυτική φρονογονία απ' όσες παρουσίασε το άστυνομικό πάνθεον των τελευταίων αιώνων, είναι, άσφαλτος, ο διαβόητος Πουλαγιέ, ο οποίος έδρασε στο Παρίσι κατά τον δέκατο όγδοο αιώνα.

Ο Πουλαγιέ αυτός ήταν τομήμας, έξυπνος, θρασύς, πνευματώδης, από παντός όμοιος... **Φαρσέρ.** Τού έφρασε να συνοδεύη τα λωποδυτικά του κόλπα με διάφορες φράσεις που έπαιζαν εις βάρος των θημάτων του και στις όποιες άλλασσε ορείεται κατά μέγα μέρος η φήμη του.

Η θρασύτης με την οποία ο Πουλαγιέ έτάραξε τους Παρισίους με τις κλεψίες, ανάγασε τον Διευθυντή της Άστυνομίας κ. Έρρω να τον επικριρήσει. Έξέδωκε σχετικώς μια προκήρυξη δια της οποίας ύπέσχετο να δώσει ένατι πιστολής ως άμοιβη για μια θέση που να εκφέρει εισόδημα δύο χιλιάδων λιρών, σ' όποιον άστυνομικό πράκτορα κατούθωνε να συλλάβη τον άσολλητο Πουλαγιέ.

Την επομένη, ένω ο κ. Έρρω προγεμιάσεν, ο ύπρητης του του άνήγγειλε ότι τον ζητούσε ο κ. κόρης ντε Βιλνέβ.

Ο Διευθυντής της Άστυνομίας σηκώθηκεν άμισως από το τραπέζι και διέταξε να εισαχθούν τον ευγενή επισκέπτη του.

Ο κόρης, μόλις έμπαξε πλησίον των κ. Έρρω, και με μυστηριώδες ύφος τον παρεκάλεσε να μείνη κοντός μαζί του, γιατί ήθελε να του μιλήρη ιδιαιτέρως. Ο κ. Έρρω διέταξε τους ύπρητας του να φύγουν, κατόπιν δέ έφώτισε τον παρόξενον επισκέπτη του :

— Περὶ τίνας προκεταί κύριε...

— Ω! Περὶ άσσημάτων ζητημάτων, άπληθύνον ο κόρης. Προκεταί, άλλοθυσταί, περι χιλίων πιστολών της όποιες θά λάβω την τιμή νάποσθη ο ίδιος άνα το χρηματοκοβίτιό σας, εις άντιτάστασιν του εισοδήματός των δύο χιλιάδων λιρών που έποσεύχηκατε χθές σ' όποιον κατούθωνε να συλλάβη τον Πουλαγιέ... Ένοπλιον σας έχετε τον... Πουλαγιέ, ο όποιος ένε έτοιμος να σας φωνήση με το δηλητηριασμένο αυτό έγχερίδιο άν βγάλετε την παραμικρή κραυγή... Σχεφθήτε καλά. Μία έλαχίστη άμνηξη άρκη για να μετακομώθητε στη στιγμή στον Παράδεισον.

Άφου έπέλεσε το μικρό του αυτό λογίδιον, ο Πουλαγιέ έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι, λεπτό και στερεό σχοιλι και άφου έδωσε μ' αυτό τον Διευθυντή της άστυνομίας, έλεηλάτισε μ' όλη του την ήσυχία το χρηματοκοβίτιο, κατόπιν δέ έμαρτύρησε με μία βαθειά ύποκληση τον Διευθυντή, τον παρεκάλεσε να... μη κινή τον κόπο να τον συνοδεύση έως την έξοδον και, μ' όλο του το -πίσσο-, άνεχώρησε.

Ο δυστυχής κ. Έρρω, όσο βασιόταν υπό την άπειλή του δηλητηριασμένου μηχανοκ. που να βγάλη μιλιά!... Είχε τρομοκρατηθή σ' τέτοιο βαθμό, ώστε άφου έφηνεν ο Πουλαγιέ, άντι να καλήση βοήθειαν, προτίμησε να λήθη σιγά-σιγά τα άσσημα του με τα δόντια του...

Το πάθημα αυτό του ίδιου του Διευθυντού της Άστυνομίας, μεγάλωσε την φήμη του τομήμας κακοποιού, ο όποιος άρχισε έτσι να κατατάξη τις συμπάθειες των Παρισίων.

Η φήμη του όμοιος... λωποδύτου-ίπλοτου—οι δέ Παρισίαιοι τρέφουν ως γνωστόν ιδιαιτέρην άδυναμίαν προς τους κακοποιούς του είδους αυτού—έστερεώθη κατόπιν του έξης επεισοδίου.

Ο Πουλαγιέ είχε κατανήσει σωματι μάλιστα του Παρισίου μόνος έφράδναζε, οι όρσοι της πολυθροσύνης αυτής πόλεως έζηριωναν γιατί κάθε κάτοικος της έφρόντιζε νάσφαλίσθη έγκαιρως μέσα στο σπίτι του...

Ο τομήμας λωποδύτης, έντούτες, άπεράσισε να εισόδη στο μέγαρο του βασιλοπούτου άριστοζαχόνου ντε Βριέν και να το λεηλατήρη. Για να το κατορθώση όμοιος αυτό, έπρεπε να άποκοιμήση τον θυροφύλακτον του μεγάρου, ο όποιος το έφύλαγε σάν κέρβερος... Έκαιοφουλάκτερας λοιπόν μια μέρα που ήξενεν ότι η Πριγκιπισσία της Λωρζίνης κούρια ντε Βριέν είχε κείνη κάποιον με ταμάρι της, κ' ένω δού συνένοχον τον παρέσταν τον άμαζι και τον ύπρητη της πριγκιπισίας σ' ένα γαιετινή ταβέρνα, ο Πουλαγιέ κατάφερε να χωθή κάτω απ' τους τροχούς του άμαζιού κ' έτσι, ύστερ' από λίγο εισόδησε μέσα στο μέγαρο, χωρίς να τον άντιληφθή κανείς.

Όταν όλοι οι ύπρηταί του μεγάρου άπεσούθησαν να κοιμηθούν, ο λωποδύτης μας λύθηκε σιγά-σιγά από το άμαζι και πήγε να κρυφθι σ' ένα άποθήκη. Έκει περιμένεν επί τρεις μέρες και τέσσερες νύχτες, τρέφόμενος με πλάκες σοκολάτας, με τις όποιες είχαν έφοδιασθει έν άφρονία. Περιμένεν έντοματάξυ να του παρουσιασθι ή κατάλληλη ευκαιρία για να λεηλατήση το μέγαρο.

Η ευκαιρία αυτή δέν άργησε. Την τέταρτη νύχτα, η πριγκιπισσία πήγε σ' ένα χορό, μετα την άναχώρησή της δέ σ' ύπρηταί της δημητύθησαν στο γειτονικό

κατηλειο. Ο Πουλαγιέ, τότε, βγήκεν από τον κρυφώνα του, εισόδησε στα ιδιαιτέρως διαμερίσματα της πριγκιπισίας, διέσρηξε το χρηματοκοβίτιο της και άρρησε δύο χιλιάδες λουδοβίκια καθώ, κ' ένα όγκωδες χρητοφυλάκιο, το όποιον ύπέθεσε ότι θά περιείχε χρωφωγραμμ μεγάλης αξίας.

Μετά δύο μέρες όμοι, έπέστρεψε το χρητοφυλάκιο, άνέγγηχτο, στην κούρια ντε Βριέν, συνοδευόμενος και από το έξης μπιλλιέτο του.

«Ο κ. Πουλαγιέ παρακαλεί θερμώς την κ. ντε Βριέν να τον συγχωρήση και να εινε πεπειμένη ότι εάν μπορούσε να μαντεύση ότι θά εύρισκε ένα τόσο ευτελές ποσόν, ποτέ δέν θά άπεράσισε να της φέρη τέτοια άναστάσιον στο σπίτι της. Έν η δέ περιπτώσει η έλλειψις των δύο χιλιάδων λουδοβίκων της; εινε αισθητή, εινε πρόδημος να της επιστρέψη και το ποσόν αυτό και έν άνάγκη, να της δανείση άλλο τόσο από το ιδιαιτερο ταμείο του».

Το επεισόδιο αυτό, γνωσθέν άμέσως στο Παρίσι, ηξήσε καταληκτικώς την φήμη του διαβόητου λωποδύτου.

Κάποτε, ο Πουλαγιέ άπεράσισε να κινή μια περιόδια στο Βέλγιο. Έντύθηκε λοιπόν σάν ένας άγαθός άστος και πήρε το μεγάλο δημόσιο λεωφορείο. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ο Πουλαγιέ συνεδιή με έναν συνταξιδιώτη του, με τον όποιον άρχισε να κουβεντιάξη για να περνά ή ώρα. Λόγου γενομένου περι τον άλλον του... Πουλαγιέ που συνετίραζαν κάθε τόσο την Παρισινή γνώμη, ο συνταξιδιώτης του ήλουν μιας άρχιως να εκφράζεται με μεγάλην άδυστηρότητα τόσο για τον λωποδύτη όσο και για τον Διευθυντή της Άστυνομίας, ο όποιος ήταν άνίκανος να τον συλλάβη. Προσέθετε δέ ότι, όταν με το καλύτερό του έπίστρεψε στο Παρίσι, η πρώτη του δουλειά θά ήταν να επισκεφθι τον κ. Έρρω, για να του τά -πάλλη από την καλή»...

Ο Πουλαγιέ άκούων τον φάβρο «φιλο» του, χωρίς να ληη τίποτα πριν όμοιος χωρισθι από αυτόν, τον κατάφερε να του όμοιογήση ότι ήταν άρχιεπίσκοπος των Βρυξελλών και ότι σ' ένα μίγη το πολύ θά επήγαινε για ύπουέσεις του στο Παρίσι.

Έπλεσαν, έτσι, κάμποσος καιρός. Μία μέρα, ο κ. Έρρω έλαβε την έξης επιστολή :

«Κύριε,

«Έχω τον... άτιμία νάνηκο στην συμμορία του Πουλαγιέ. Λαμβάνω δέ το θάρρος να σας γράψω, για να προσπαθήσω να εξαγοράσω κατά το δυνατόν τα εγκλήματά μου και για να επιστρέψω την χάρη μου, την όποιαν είμαι βέβαιος ότι δέν θά μου άρνηθήτε, κατόπιν της έπομένης άποκαλύψεως :

«Ο Πουλαγιέ ήλτευσας και φωνήσας τον άρχιεπίσκοπον των Βρυξελλών κ. ντε Ποττιέ, σκοπέσει να επιστρέψη μιαν από τις ήμέρες αυτές στο Παρίσι, έφοδιασμένος με δέν άσσημα και τα πιστοποιητικά του θύματός του».

Φαντάσεθε την χαρά του Διευθυντού της Άστυνομίας, όταν έλαβε το γράμμα αυτό. Θά μπορούσε τελοςπάντων να έκδικηθι τον άπονοδο έχθρο του για όλου, τους έξευτελισμούς τους όποιους είχε ύπουσσει προς χάρη του. Χωρίς να χρονοτριβήρη λοιπόν διόλου, έσπευσε να διαβιβάση σχετικώς οδηγίες σ' όλους τους άστυνομικούς που έφύλαγαν τας εισόδους του Παρισίου.

Την ίδια μέρα, με το λεωφορείο της Αίλης άρχιζθη ένα άτομο του όποιου τά χαρακτηριστικά ήσαν όμοια με τά διδόμενα διά της επιστολής. Οι άστυνομικοί τον συνέλαβαν άμέσως και παρά τις διαμαρτυρίες του και την άντίστασι που κατέβαλε, τον όδηγησαν στην Διεύθυνση της Άστυνομίας.

Για την καλή του τύχη όμως, στο γραφείο του κ. Έρρω, όπου τον όδηγησαν έτυχε να παρεύρισκονται για κάποιαν ύπόθεσι τους δύο βέλγιοι, οι όποιοι τον άνεγγώρισαν άμέσως και έσπευσαν να δηλώσουν ότι ήταν... ο πραγματικός κ. ντε Ποττιέ. Ο Διευθυντής της Άστυνομίας, καταδορυβημένος για τη νέα γκάφρα του, έσπευσε να ζητήση συγγνώμη από τον άρχιεπίσκοπον και διέταξε να τον άφισουν άμέσως ελεύθερον.

Την στιγμή όμοι, που οι χωροφύλακες έλευθέρωναν τον άμοιο κ. ντε Ποττιέ από τις χειροπέδες του, ένεφανίσθη ένας λωποτράκος ο όποιος, του έδωσε ένα γράμμα. Το γράμμα αυτό είχε το ίδιο γράμμα με το γράμμα που είχε λάβει την προηγουμένη ο Διευθυντής της Άστυνομίας, δέν περιείχε δέ παρά τα έξης λίγα :

«Αγαπητέ μου άρχιεπίσκοπε, Το μικρό αυτό μάθημα, σου έδόθη για

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΥΧΤΙΚΟΥ

Τό Νυχτικό του Λουδοβίκου XIV. Πώς έκοιμάντο οι πρόγονοί μας; Τά δυό πουκάμισα της «Μεγάλης Δεσποινίδος»...Για τó μπάλλωμα τών «ποικίμων τού βασιλέως»! Κρεβάτια χωρίς σεντόνια!... Η πολυτέλεια τών τριών «ποικίμων»! Τά νυχτικά τών «Αβρυσινών κτλ.

Ο περιφανερός Γάλλος Ιστορικός Σαιν Σιμόν γράφοντας σέ κίπιο του έργο για κάποια άσθένεια τού βασιλέως Λουδοβίκου 14ου αναφέρει και τά εξής :

«...Κατά τά τελευταία έτη της ζωής του, ó βασιλεύς συνήθιζε νά φορά ήν ν υ χ τ ι κ ό ο' οι γιαντροί του τό άλλαζαν κάθε πρωί στις όχτες, γιατί κατά την διάρκεια τής νυκτός Ίδρωνε πολύ και τό έμούσενε...»

Ο τρόπος μέ τόν όποιον άφηγείτ υ τó γεγονός αυτό ó Σαιν Σιμόν μιά άρίνει νά ύπονοήσουμε ότι ή χρήση τού νυχτικού κατά την έποχή εκείνη, έθεωρείτο ως έξαιρετικόν γεγονός. Εδώγως, λοιπόν, γεννάται ή άπορία : Ώστε τό «νυχτικό» τό ύγεινό όσο και άπαράτμητο αυτό έσάρωρου, εινε έφηρεση τών νεοτέρων χρόνων; Πώς έκοιμάντο τότε οι πρόγονοί μας ;... Πώς έκοιμάντο ; Άπλούστατα : γυμνοί !

Όσο και άν φαίνεται αυτό παράδοξο, τό «νυχτικό» μέχρι τού 17ου αιώνας, ήταν έντελώς άγνωστο στόν πολύ κόσμο, ως και ó ίδιος ó άδελφός τού βασιλέως κοιμόταν ολόγυμνος ! Η κυρία τών Μιαντενόν επίσης καθώς μιά μαρτυρεί ό πρώτος της άνδρας ποιητής Σκαρρόν σ' ένα ελιγγραμμά του άγνοούσης την χρήση τού νυχτικού και κοιμόταν ολόγυμνη. Οι μεταχειριζόμενοι «νυχτικά» ήσαν ελάχιστοι : Η Μεγάλη Δεσποίνη, έξαρνα, όπως άπεκαλείτο ή άδελφή τού βασιλέως, εινε παραδόξως δυό πουκάμισα : ένα για τή νύχτα και ένα για τή ήμέρα. Έπειδή όμως δέν εινε παρά μόνον τά... δυό αυτά πουκάμισα, άναγκαζόταν νά δίνη νά της πλένουν τό πουκάμισο τής νυκτός μέν κατά την διάρκεια της ήμέρας και τό πουκάμισο της ήμέρας κατά τή διάρκεια της νυκτός !... Πολυτέλεια καταληκτική για τήν έποχή εκείνη...

Γενικώς, τό πουκάμισο και τό νυχτικό έθεωρούντο ως είδη πολυτελείας. Φαντασθήτε ότι, όταν μέν τό θάνατο της Γαβριέλλας ντ'Εντρέ της περιφανερόν έννομιμένης τού βασιλέως, Έρρίκου Δ' ή όποία έθεωρείτο ως έξαιρετικά κομμωμένη καταμέτρηση τά έπιπλα και τά ένδύματά της, μεταξύ αυτών δέν βρέθηκε ούτε ένα πουκάμισο ή νυχτικό ! Άλλά ή ό ίδιος ó Έρρίκος Δ' δέν εινε, καθώς αναφέρει ó χρονογράφος Δ' Ετουάβ, παρά ένδεκα μόνον πουκάμισα, τά όποια μάλιστα ήταν μαλακωμένα παντού ! Αυτό άλλωστε πιστοποιείται μ' από τά λογιστικά «τετρίγια» τού βασιλέως, τά όποια έχουν σωθή έως σήμερα, και όπου ως δικαιολογητικόν διάφορον έξόδων αναγράφεται κάθε τόσο ή φράση : «Για μάλωμα ύποκαμίσων...»

Η χρήση τού νυχτικού άρχισε νά γενικεύσει κίπιος, περί τό τέλος τού 17ου αιώνας. Μέχρι τού 18ου κίπιν δέν φορούσε νυχτικό. Όστε όμως και στά κρεβάτια ύπληκρον σεντόνια. Τά κρεβάτια εκάλυπτοντο μέ διάφορα μάλλινα ή μεταξωτά μαθρα ύφάσματα για νά ζεσταίνεται καλύτερα ό κοιμώμενος :

Η Ίσαβέλλα της Βουαρίας, βασίλισσα της Γαλλίας, όταν έπληξε κατά τόν 15ον αιώνα στην νύχτα της παρτίδας, έφερε μαζί της;...τρία πουκάμισα ! Όλοι οι άνδρες έμειναν κατάληκτοι—διηγείται ó Ιστορικός—πρό της πολυτελείας αυτής. Δέν γνωρίζουμε όμως εάν φορούσε τουλάχιστον κανένα από τά πουκάμισα αυτά την νύχτα, ή εάν τά μεταχειρίζετο μόνο την ήμέρα.

Σημειώστε ότι και τά άσπρόφορα, γενικώς ήταν σπανιότατα την έποχή εκείνη. Τά φορούσαν μόνον οι εύγενείς και οι πλούσιοι άρχόντες. Πρίν δέ από τόν 3ον αιώνα ήγνωστο έντελώς. Ο πρώτος που φορούσε άσπρόφορα κατά τούς Ιστορικούς ήταν ό Αλέξανδρος Σέβρος, περί τή 22 ή μ. Μέχρι της έποχής εκείνης οι άνθρωποι έφορούσαν τά μάλλινα ένδύματά τους κατάσκαρα.

Όστε, καθώς βλέπετε, ή βασιλεία τού νυχτικού διήρκεσε πολύ λίγο...Λαμβανόμενον μάλιστα άπ' όσιν ότι στις ήμέρες μας πλείν νά έξορατισθή από τίς πυτζάμες :

Πρίν κλείσουμε όμως την μικρή μας αυτή επισκόπηση άξιζει νάναφέρουμε και τό έξής : Τό σκεχό της πρωτοτυπίας στα νυχτικά τό ειναν...ποιοι άν τώρριε ;...Οι Άβρυσινοί !

Στήν άρκεφανική αυτή χώρα, μεταχειρίζοντο νυχτικά από αιώνα : μέ την διαφορά όμως, ότι κάθε ύθιγενής δέν φορούσε... óλόκληρο νυχτικό : Τό μοραζόταν μαζί μέ τή γυναίκα του περτώνοντας άπ' ένα χέρι καθέννας τους, στό κάθε μανίκι τού νυχτικού !...

νά μάθης άλλη φορά νά μ) κικολογής τούς άνθρώπους; πού δέν σου έχουν κάμει κανένα κακό. Δέν πιστεύω νά έληρόμησες κατά φράσεις; πού έξορατίσες πού όλοι έβδρωδών, μέσ στό Λεωφορείο, μεταξύ Κικμπραι και Βουλγέλλων.

Ένας από τούς συνταξιδιότας σας τ; ήμέρας εκείνης

Πουλαγιές.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΦΥΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΚΡΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

Τι λένε οι Ιστορικοί.—Ο έρωσ τού Τάσσου προς τή Λεωνόρα της Φερράρας, Μιά περίεργη έρωτική διάχωση.—Η μανία κατάδιώξεως. Ο Τάσσος στό μοναστήρι. Η στάσις τού δουκός της Φερράρας κ.τ.λ.

Ένα ζήτημα τό όποιον έπανελλημμένης άποσχόλησαν τούς Ιστορικούς ήταν εάν ó μέγας Ίταλός ποιητής Τουρκόκρου Τάσσος, ύπληξε πράγματι παράρρον.

Τό μόνο εξηκριβωμένο σχετικώς ειναι ότι ό ποιητής παρέμεινε επί άρκετό καιρό κλεισμένος σέ φυλακή, κατά τούς μέν, σέ φρονοκομείο, κατά τούς δέ, λόγω τού έρωτός του προς την όμοία Λεωνόρα την άδελφή τού δουκός της Φερράρας.

Έάν πρέπει νά πιστεώσωμεν ένα Ιστορικό τού 17ου αιώνας, τόν Μουρατόρι, ό έρωσ τού Τάσσου προς την Λεωνόρα ζέσπασε μιά μέρα κατά τόν εξής άπρόστομο τρόπο: ένόπιον όλης της Άδλής τού δουκός, ό ποιητής; άγκάλισε έξαρνα την πριγκίπισσα και την έπλήξε. Η «προσβολή» αυτή, συνδαφόμενη και μέ την έν γενεί στάση τού ποιητού ό όποιος εινε ήδη... έκθέσει άρκετά την ύπόληψη της Λεωνόρας μέ τούς έρωτικούς του σίχους, έφτανε κατά την έποχή εκείνη, για νά τόν ρίξουν στη φυλακή.

Κατά τίς μαρτυρίες έν τούτους άλλων Ιστορικών τέσσερα ήδη χρόνια προ της εγκυθειρώσεως του, ό ποιητής εινε δώσει σημεία καταφανώς άνισορορίας. Στά 1575, κατοπιν ώριμότερον προσβολών που ύπέστη από τούς αλιικούς της Φερράρας, καταλήφθη από μιά περίεργη μανία κατάδιώξεως και από θρησκοληρία. Δέν ήταν μιά κύριος τού έναντού του. Την ίδια έποχή τού συνέβη και κάτι άλλο, πού τού επλήθεσε την τρέλλα του : κάποιος φίλος του, καταχωμένος της εμπιστοσύνης του, παραβίασε διάφορα σωτήρια τόν και τά άνοιξε μέ άντικλειδιά. Ο ποιητής, μεις, έξω φρονών, έστιγμάτισε την πράξη αυτή μέσα στό πόσημά του. Ο κλέφτης εινε άπάντησιν πήγε και τόν συνίτηρσε, ένόπιον δέ πολλού όμοιου τόν έράπισε. Ο Τάσσος, κατοπιν αυτού, έκμανεις τού έστειλε τούς μάρτυράς του. Ο φίλος του όμως, ό όποιος δέν εινε καμιά όρεξη νά διακινδυνεύσει την ζωή του μομαγαζώντας, παραμόνησε και έπετέθη, την νύχτα, μέ μοικρούς μαρτύρους, έναντίον τού Τάσσου, για νά τόν δολοφονήσ. Ο Τάσσος εινε πούριτα την άπόπειρα και γενναίως καθώς ήταν, άντιμετωπίσε κατά τέτοιο τρόπο τούς έχθρούς του, ώστε τούς έτροψε σέ φυγή. Άποτέλεσμα όμως της επιθέσεως αυτής ήταν νά διαταραχθή άκόμη περισσότερο ή πνευματική του κατάσταση και νά καταληφθή από παραληρημα. Υστερα μάλιστα από λίγες μέρες, έντελώς άνατίως, έπετέθη έξαρνα έναντίον ενός ύπληκτου της δουκίας ντ' Ουρμλιν και τόν έφόγγεσε μπρός στά μιάτα της κυρίας του. Ο δούξ ντ' Ουρμλιν, ό όποιος τόν ύπεραγαπούσε, τόν έκλεισε στη φυλακή επί δύο μέρες, και κατοπιν τόν πήρε μαζί του στην έζοχή, μέ την έλλίδα ότι ό καθάρος άέρας θα τόν έφερεν στά σύγκλά του.

Πρός στιγμήν, έράνη πράγματι ότι ό ποιητής εινε ήσυχάζει. Η κατάσταση όμως αυτή δέν διήρκεσε επί πολύ... Υστερα από λίγο, καταληφθείς και πάλιν από την μανία του, έναρρίωσε στη Φερράρα, όπου και κλεισθηκε σ' ένα μοναστήρι. Έ, εζει πλέον όλοι ένόμισαν ότι ό ποιητής μεσ θά ήσυχάζε για καλά.

Έξαρνα χωρίς κίμνια άφορη, την 20 Ίουλίου τού 1577, ó Τάσσος έφυγε από τή Φερράρα χωρίς χρήματα, χωρίς κανένα όδηγο, σχεδόν γυμνός.

Πρώτα-πρώτα πήγε κ' έμεινε μερικώς μέρες στην άδελφή του, ή όποία έδυκολετήθηκε πολύ νά τόν άναγνωρίσ ην στα χίλια τά όποια εινε. Κ' από κει, ξεκίνησε για διάφορες πόλεις της Ίταλίας μέ ένα και μόνο σκοπό : νά μορδίση νά ξαναποχτήσει την έννοια τού δουκός της Φερράρας. Για νά τό κατορθώση αυτό δέν ύπελόγησε προ όδδους : έφθασε μέχρι τού σημείου νά γράφη ίκετικτικά και ταπεινωτικά γράμματα στόν δούκα, γεμάτα από άσωναρτίσις, Ο Δούξ όμως δέν τόν άπαντόσε.

Ο Τάσσος τότε άπεράσισε νά ξαναγούση στην Φερράρα. Την έποχή εκείνη στη Φερράρα έγίνοντο μεγάλες τελετές για τούς γίμους τού δουκός Άλφόνσου μέ την Μαργαρίτα της Γονζάλης. Στόν Τάσσου, πού έθεωρείτο τρελλάς, δέν έπέτρεψαν νά συμμετάσχη στις εορτές αυτές... Αυτό όμως τόν έξώγγεσε τρομερά. Ητέλλε τόν δούκα ότι, εινε εκδίχθαι, από τά «Απαντά» τού τό όποια έπρόκειτο νά βυθίσε σέ βιβλία τά άπαρούσε την άρέσωση τού προς αυτόν, και θά την άρέσωση στόν άντίπαλο τόν δούκα τών Μεδίκων. Συγχρόνως έπετέθη έρωτικός έναντίον της Λεωνόρας της Έστις.

Οκ' αυτά όμως δέν μπορούσαν νά μείνουν άτιμώρητα. Κ' έτσι μιά μέρα τού Μαρτίου τού 1579, κατά διαταγήν τού δουκός της Φερράρας, ό Τάσσος συνελήφθη κ' ένεκλείσθη στό Νοσοκομείο της Άγίας Άννης.

Πολλοί Ιστορικοί έξέλαβον τό νοσοκομείο αυτό ως φυλακή. Κι ήν αυτό επί πολλών καιρό, ό Τάσσος έθεωρείτο ως άδίκως φυλακισθείς από τόν δούκα Άλφόνσο. Σήμερα όμως, εινε εξοκλιωμένος ότι ή περίφημη αυτή φυλακή ήταν άπλούστατα... νοσοκομείο όπου ένεκλείοντο οι παράφρονες.